

Pensions, només públiques?

Is diners necessaris per al finançament de la retribució de la jubilació poden provenir de l'estalvi de l'època activa de cadascú o de l'erari. Tanmateix, l'erari no genera diners. L'anomenat diner públic no existeix, sinó que sempre procedeix dels impostos, les taxes, els aranzels i l'activitat privada, i l'Administració els recapta de qualsevol moviment econòmic, financer o mercantil, i fins i tot dels salaris dels individus; és a dir, procedeix de l'activitat de les persones tant físiques com jurídiques.

Aquests diners "extrets" de la societat activa i productiva passen per la trituradora de l'Estat i, descomptades les despeses de l'Administració, el cost dels serveis que l'Estat ha de proveir i altres circuits i destins complexos, es tornen al ciutadà, però segons un repartiment amb criteri polític de vegades electoralista i per desgràcia gairebé mai tècnic, ni realista, ni social.

Com és possible que en pocs dies des de l'Administració de

L'anomenat diner públic no existeix, sinó que sempre procedeix dels impostos, les taxes, els aranzels i l'activitat privada

l'Estat decideixin augmentar totes les pensions, allargar el període de càlcul i destruir i penalitzar l'estalvi particular a llarg termini, la base de la pensió privada?

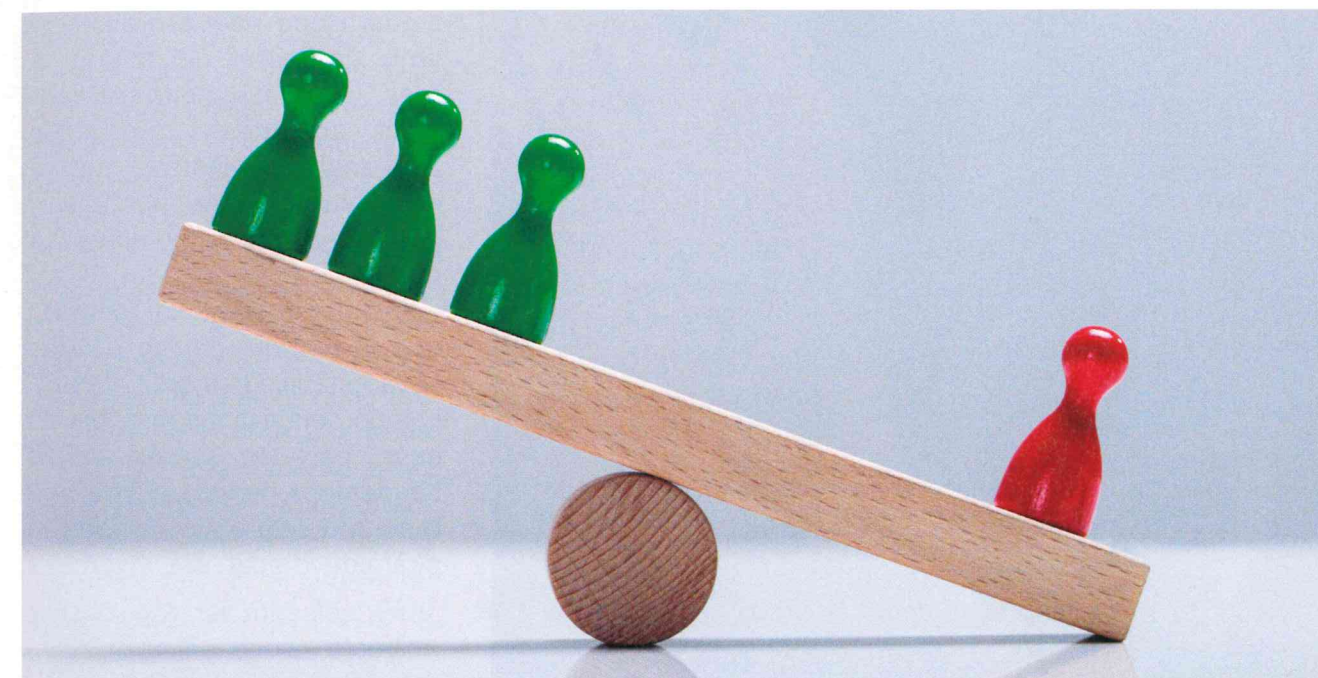
Hi ha o no hi ha diners per a les pensions públiques? Evidentment, no. Perquè recordem que, pel sistema vigent de repartiment, són les persones actives, amb les cotitzacions i els impostos, les que paguen les pensions de jubilació. Però sabem des de fa temps que la piràmide d'edat s'ha invertit completament i avui dia es dona una desproporció entre la població activa i la jubilada, fet que no passava quan

es va instaurar aquest sistema. D'una banda, l'esperança de vida ha crescut exponencialment (viuen més de 18.000 centenaris a Espanya) i, de l'altra, hi ha un percentatge altíssim de població activa a l'atur.

A més, tot això es dona en una situació en què l'Estat pot arribar a recaptar un 50% de l'import total del cost d'una nòmina a través de l'IRPF, que es reté a l'empleat, i de la cotització a la Seguretat Social, que ha de pagar l'empresa. Si el mateix Estat diu, i és cert, que no té diners, en què s'està gastant aquesta quantitat ingent d'impostos? Evidentment, el sistema no funciona

Comencem pel principi: què és una pensió de jubilació? És una retribució que es percep per poder viure en un moment de la vida en què per raó d'edat no es pot treballar o no s'ha de treballar i, per tant, no es tenen ingressos per renda de treball.

JOSÉ Mª GALILEA. Soci fundador i president de Grup Galilea Puig, Corredurías d'Assegurances Associades, SA.

La piràmide d'edat s'ha invertit completament i avui dia es dona una desproporció entre la població activa i la jubilada, fet que no passava quan es va instaurar aquest sistema

i cal revisar-lo, i amb més motiu després dels reiterats avi-

sos de Brussel·les.

Així, per entendre millor el

que està passant, val la pena recordar les paraules del catedràtic i exministre d'Economia Enrique Fuentes Quintana a les preguntes d'un espavilat i perspicax periodista:

— Està malament la Seguretat Social?

—Sí.

— Té solució?

—Sí.

— Se solucionarà?

— No, perquè els períodes electorals són de només quatre anys i no fan possible implementar solucions sense cost electoral.

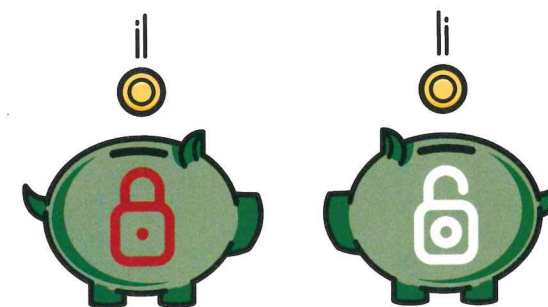
Així doncs, sembla que des de fa molts anys se sabia que no hi havia solució per a la situació de les pensions de jubilació sota l'estructura política actual i que no s'arreglaria ni amb els Pactes de Toledo. A més, la situació històricament difícil i amb inèrcia complicada s'ha anat agreujant per decisions únicament electoralistes i per l'aplicació de polítiques a curt termini.

En aquest sentit, cal recordar que la primera pensió pública la va establir Bismarck el 1889 i es començava a cobrar als 70 anys, però en aquella època l'esperança de vida era de poc menys de 65 anys i a més la piràmide d'edat era inversa a

El sistema no funciona i s'ha de revisar, i amb més motiu després dels reiterats avisos de Brussel·les

Que ningú pensi que només amb l'estalvi privat podríem resoldre el problema de les pensions, però tampoc no és factible pensar a solucionar-lo només amb diner públic

l'actual, amb molta més gent activa que no pas jubilada.

Abans que els diners siguin absorbits per l'Estat, es podria fer que ni els estalvis ni les seves rendes ni les plusvàlues tributin (maleït impost de patrimoni), que les aportacions a l'estalvi finalista no tributin per renda i que l'empresa també pugui contribuir sense penalització impositiva. Així, amb una bona legislació fiscal i mentalitzant els ciutadans de la importància de l'estalvi privat com a complement a la jubilació, es podrien fer miracles. Fins i tot seria bo deixar d'enviar el missatge que tot depèn del "pare Estat". En paraules de Warren Buffett, "No estalviïs el que queda després de gastar, gasta allò que queda després d'estalviar".

De tota manera, que ningú pensi que només amb l'estalvi privat podríem resoldre el problema de les pensions, però tampoc no és factible pensar en solucionar-lo només amb a diner públic, que com ja hem recordat només

es genera detraient-lo de l'activitat privada.

Un exemple sagnant i semblant el tenim també a la Sanitat. Un 24% de ciutadans espanyols paguem assegurança privada de salut sense cap incentiu fiscal (abans sí que n'hi havia). Què passaria si anéssim tots a la sanitat pública per no tenir assistència privada de salut? El col·lapse seria encara més monumental. No seria lògic un benefici fiscal a qui no fa ús dels recursos públics, facilitant així l'accés als serveis als altres ciutadans?

Parlem de la jubilació pública. Deixeu de prendre decisions electoralistes i afronteu realitats com que l'edat de jubilació hauria d'anar en funció de l'activitat realitzada: no és el mateix un treball manual amb esforç físic que un altre intel·lectual i sedentari. Una altra variable que cal tenir en compte hauria de ser la salut i l'estat físic que li depari la vida; sovint es barregen les pensions d'invalidesa amb les de jubilació.

Hauríem d'entendre que la solució és la col·laboració públicoprivada ja que, com està comprovat, aquest maleït sistema el ciutadà per després tornar part a la població no té futur. Anar ampliant els anys de càlcul —dos anys al principi, després vuit, més tard quinze, després vint, més endavant vint-i-cinc (i sabem que s'acabarà amb tota la vida laboral)— no és la solució.

Pretendre augmentar més les cotitzacions, augmentar les pensions segons l'IPC i suprimir gairebé tota ajuda a l'estalvi (inclòs el finalista dels particulars) és intentar deixar el ciutadà a les mans de l'Estat i això no és bo, ni des del punt de vista financer, ni social, ni ètic. I, a més, no és sostenible.

Així, doncs, i resumint, cal tenir en compte dues fonts d'ingressos per a les pensions: el diner públic i l'estalvi privat. I en relació amb això, cal administrar millor el diner públic i fomentar fiscalment l'estalvi.